

Insomnia și descompunerea ființei umane

Val Mănescu

Fervoarea inspirată a organizatorilor a alăturat două modalități de exprimare artistică de o modernitate demnă de saloanele selecte ale marilor capitale spirituale. Deși concepute ca entități culturale distincte, expoziția de pictură a lui Dragoș Burlacu (vernisată doct și în același timp extrem de cald de către criticul Valentin Ciucă) precum și spectacolul pe textul lui Matei Vișniec, teatru descompus, au în comun inspirația, insolitul și prospețimea tinereții și dau certitudinea unor talente profunde, cu solide fundamente estetice.

Lucrările lui Dragoș Burlacu nu au titlu – cum să-i spui visului altfel decât vis? Oricum asemenea imagini n-ar putea avea decât etichete cu multe cuvinte. Un tablou s-ar putea numi „Fata din baie secționată de coșmarul despărțirii, privită prin gaura cheii de către bărbatul care o iubește”. Altă etichetă ar putea fi „Bărbat trist în momentul duios al zilei”. Exercițiul botezului ar putea continua cu „Free your mind, dobitocule !” sau cu „Figura hidoasă a bărbatului îndrăgostit dar neînțeles, în trei exemplare colorate”.

În fosta popicărie a partidului comunist de pe malul lacului din Bacău, colaje ale straniului se imprimă pe retină ca niște ferestre prin care se ivesc fragmente ale realului pe pânze colorate ironic, pensulate energic cu lacrimi de vopsea care picură neglijent dintr-un spațiu confidențial. E un răsfăț al nonconformismului senzual, exciting, ca în pop-art. În loc s-o vezi pe Marilyn Monroe în ipostazele coloristice propuse de Andy Warhol, o descoperi pe Gioconda lui Da Vinci în viziunea dedublată a lui Dragoș Burlacu. De ce nu?

Pe simeze atârnă flash-uri de buze roșii, carnoase, de coapse perfecte de femeie tânără, sprânceana și tâmpla naturalistă ale unui bărbat exprimate pe un metru pătrat de pânză, obsesii ale detaliului anatomic, dar și ridicolul display high technology pe care tronează, derizorie, schița unei iubiri ratate. De pe peretele din stânga, macrocefalul monstrous, în trei ipostaze ale unei mirări cosmice, cu ochi exoftalmici, degajă o compasiune diabetică.

Misterioase și atrăgătoare, multe organizate în poliptici în care fericirea este ilustrată în alb și negru, ca într-o sentință neiertătoare a destinului care nu acceptă compromisul, pânzele prezente în expoziția INSOMNIA sunt tandre și fascinante ca o pasiune repetată în subconștientul orfic, fără să-și găsească corespondența în real, la lumina zilei. Chiar și în imaginea abstractă a insomniilor este ușor de recunoscut preocuparea acerbă, convulsivă, a detaliului de viață care ispitește și declanșează pasiuni. Vise sfârșimate ireparabil într-o lume în care distribuția fericirii e parcimonioasă, întâmplătoare și nedreaptă.

Artistul nu pare dispus să se confeseze pe de-a-ntregul privitorului. Îi supune ochiul unor experiențe vizuale neobișnuite, devoalând doar câte o fărâmbă de real, și acela diform, dar cu atât mai excitant. Din fante voaieuriste, monocolare, elemente de viață reală se amestecă frust cu efectul exploziv al culorilor unui vis spart de nesomnul existențial. Tușe viguroase, precise, fixează aproape fotografic pe pânze uriașe elemente anatomice într-o tensiune afectivă emoționantă. Suntem într-un spațiu în care ni se permite să vedem și imperfecțiunea acneeii juvenile de pe o frunte transpirată de spaima cine știe cărui coșmar, și dinții cariați ai unui personaj feminin, de altfel senzual, dar deformat de o uimire necunoscută.

Brandul inconfundabil al artistului este definit de motivele inspiratoare neașteptate, de n-ar fi complet fără mijloace tehnice în evoluție, de la spontaneitatea tranșantă a contururilor, la complexitatea unor forme în care lirismul impresionismului se combină insinuant cu imaginea senzualului pe care simți vibrând în ștearsa fotografie alb-negru a unui trup de fată cu morfologie modificată de fierbințeala pasiunii. Volumele de culoare se alcătuiesc într-un joc în care

optimismul e bine temperat de grafica precisă care trimite la teritorii exotice din ramele lui Hokusai.

INSOMNIA este un joc provocator care-ți obligă memoria să remonteze, din cadre care zac nebăgate-n seama undeva în creier, sindromul solitudinii. Un film pe care, deși l-ai trăit de nenumărate ori, nu l-ai mai văzut.

Vitraliu periodic al Centrului Cultural Internațional "George Apostu " Bacău, nr. 3-4/Iunie 2006